pavučina
informace chytáme do sítě

MĚSÍC: prosinec ROK: 2017 ČÍSLO: 1

Novinky: Příběh: Zajímavost:
POČÍTAČE |PARLAMENT |ČERTI |SALZBURG |DIVADLO|PAN SYSEL|RETRO

Vánoce jsou za dveřmi

Vánoce jsou za dveřmi, tak jsem nazval dnešní úvodní článek a to hlavně proto, že dnes je 21. 12., takže za tři dny bude Štědrý den. Rok se s rokem sešel a pomalu začíná pro velkou část lidí na celém světě jeden z nejoblíbenějších svátků. Proto se v dnešní vydání budeme věnovat Vánocům. V Retru se dočtete, jak se slavily Vánoce za našich babiček a prababiček. Nebude chybět ani vaše strana, a mnoho dalšího…

S Vánocemi to moc nesouvisí, ale spousta čtenářů se určitě bude chtít dozvědět, co se v poslední době stalo, takže…

Max Dolejší 7.B

Zdroj fotografie: http://www.zsospe.cz/archiv/skolni-druzina?archiv=2016

NOVÉ POČÍTAČE v počítačové učebně!

V poslední době jste mohli zahlédnout v počítačové učebně číslo 3 nové počítače. Samozřejmě i my jsme si toho nemohli nevšimnout. Zeptali jsme se pana učitele Pařila, co se s nimi bude dít:

Kam budou umístěny tyto počítače? *,,Dáme je do počítačové učebny číslo 3, pravděpodobně i do některých kabinetů, třeba do toho našeho, ale asi ne, protože nám počítač ještě slouží."*

Kolik počítačů naše škola koupila? *,,Je jich 30."*

Jaký operační systém je na počítačích nainstalován? „*Máme tam Windows 7,ale plánujeme instalaci Windows 10."*

Na otázku: kdy budou připraveny k výuce nám pan učitel odpověděl, že někdy okolo 19.prosince. Můžeme se na ně tedy brzy těšit, bude to takový Vánoční dárek.

Max Dolejší 7.B

foto: Jonáš Prokop

Parlament

Návrh na Vánoční den byl zamítnut, proto jsme se rozhodli uspořádat Velikonoční den.

Stále není přesně určené téma na akademii, nejvíce paní ředitelku oslovilo téma: CESTOVÁNÍ. V případě jakéhokoliv nápadu, pište na náš e-mail.

Další pracovní list „škola pro demokracii“ se rozdá až po Vánočních prázdninách.

Čerti hledali vhodné „topiče“ pod kotle, ale marně

Dne 5.prosince navštívili naši školu čerti, společně s Mikulášem a anděly. Hlavním důvodem jejich návštěvy bylo potrestat zlobivé děti a ty potom odnést do pekla a využít jako topiče pod kotly, protože těch je nedostatek.

Ale neuspěli. Několik hříšníků sice bylo, ale skončilo to pouze napomenutím. Čím vyšší třída, tím více zlobivých dětí. Děti vždy zazpívaly písničku, předvedly taneček, nebo řekly básničku a andělé je za to odměnili sladkostmi.

Druhý stupeň nestihli navštívit, takže pro děti alespoň poslali sladkosti, ale kdyby se objevil nějaký adept na topiče, přijdou si pro něj kdykoli a kamkoli. A kdyby někdo zlobil na 1. stupni, zazvoní paní učitelka na kouzelný zvoneček a čerti si pro hříšníka přijdou.

Ještě před příchodem čertů jsme se ptali Karla Přibila ze 4.A, který posprejoval školu, jak jste si určitě všimli, jestli se bojí, že ho čerti odnesou do pekla. Odpověděl, že ne. Ale prý že je možné, že ho budou chtít jako topiče. Čerti ho neodnesli, ale bylo na mále.

Veronika Kršková 7.A, foto: Mgr. Václav Lašťovička

Salzburg 2017

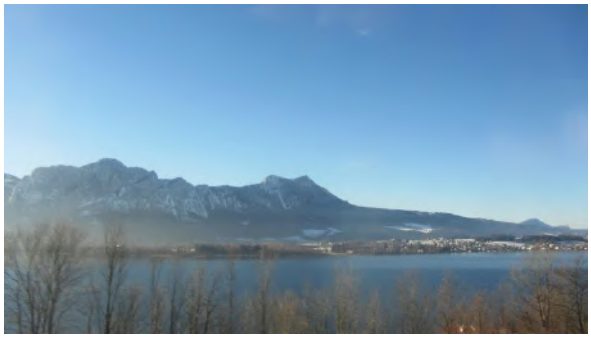

Vánoce se kvapem blíží a pořádají se předvánoční výlety, hlavně kvůli návštěvě adventních trhů. Jednoho takového předvánočního výletu se zúčastnili žáci druhého stupně ze ZŠ Osvobození.

Cílem tohoto výletu bylo malebné rakouské město Salzburg. Cesta autobusem se ubírala přes Tábor, České Budějovice, Dolní Dvořiště, Linz a okolo jezer Attersee a Mondsee do Salzburgu. Cesta trvala cca. 5 hodin.

Žáci si mohli prohlédnout letadla, auta a další exponáty v Red Bull Hangaru-7. Zde ovšem čekalo překvapení v suterénu, takové toalety si ani neumíte představit. Ručníky byly srolované do ruliček, použité se házely do koše na praní. Koš byl ve spodní části stolu, na kterém byly ručníky vyskládány. Dámské toalety byly o něco krásnější, byly zde obrovské květiny a kromě mýdla také krém na ruce a antibakteriální gel.

Kroky všech tří skupin žáků vedly do zahrad zámku Mirabell. Zde i v prosinci kvetly květiny různých barev. Spolu s průvodcem si prohlédli Obilnou uličku, ve které stojí rodný dům Wolfganga Amadea Mozarta, Koňský brod na Krajanově náměstí a také si mohli nakoupit dárky v obchůdcích, které lemují Getreidegasse (Obilnou uličku).

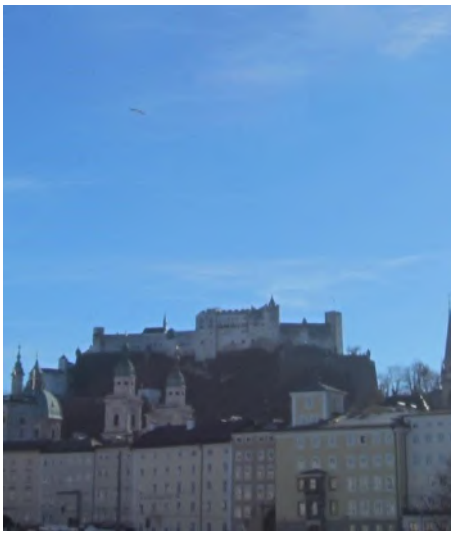

Prohlídka města pokračovala směrem k pevnosti Hohensalzburg. Pevnost leží na velice strmé Mnišské hoře, na kterou je možné se dostat pozemní lanovkou. Žáci si mohli vyfotografovat krásný výhled hned z několika míst. V samotné pevnosti navštívili výstavu loutek, modelů Salzburgu a výstavu vázající se k historii města. Už se začalo šeřit, a proto se všechny skupiny žáků dopravili lanovkou zpět a jejich cesta směřovala k poslednímu bodu programu Předvánočním trhům. Zde si žáci směli nakoupit dárky a různé sladkosti. Jediná vada na kráse Salzburgu je, že tam nemají lavičky. Cestou jsme minuli asi tři místa vyhrazená k sezení.

Vše jednou končí, a i tento výlet se nachýlil ke konci. Žáci nastoupili do autobusu a vydali se na cestu domů. Cesta proběhla bez větších komplikací, ale i přesto byla dost náročná. Autobus dorazil na Točnu Táborská asi ve 22:15.

Veronika Kršková 7.A, foto: Veronika Kršková

PAN SYSEL A VZPOMÍNKY NA ŠKOLU

Pan Sysel odpoledne seděl ve svém křesle a popíjel kafíčko oslazené dvěma kostkami cukru. Najednou upřel zrak na hodiny a dlouze se zamyslel, začal přemýšlet o svém dětství, zejména o škole.

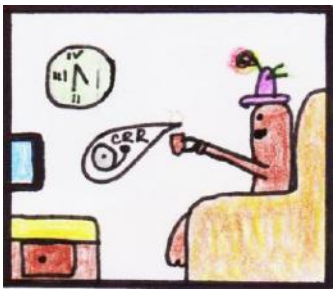

Pamatoval si na jeden den v měsíci dubnu. Nutno dodat, že se vše odehrálo asi ve 4. třídě. Vzpomněl si na první hodinu, to byla matematika. Na tabuli bylo: 6x6 a paní učitelka vyvolala pana Sysla. Pan Sysel byl touto otázkou jistě zaskočen, proto z něj vypadlo: mokrej pes. Celou třídou zaduněl bouřlivý smích a pan Sysel vyfasoval poznámku.

Na český jazyk pan Sysel nerad vzpomíná, psali diktát: sveřepí šakali zavile vyli na bílý měsíc. Pan Sysel na to šel od lesa, tedy spíše od televize, měl totiž nakoukaný film: Marečku, podejte mi pero.

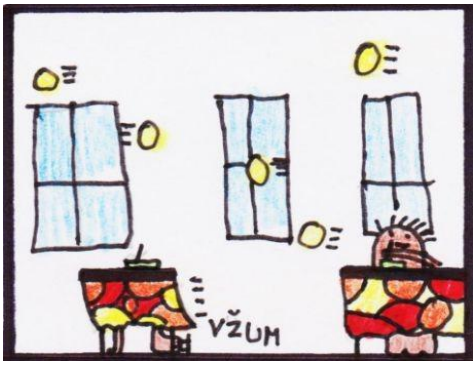

Na co ovšem nikdy nezapomene, je oběd. K obědu byla hrachová kaše, pan Sysel se v ní nimral, a potom ho napadla zákeřná myšlenka. Nabral polévkovou lžíci kaše a mrsknul ji do vzduchu, ta vletěla přímo jedné paní učitelce do obličeje. A tím se spustila řetězová reakce. Pan Sysel se schoval pod stůl a vzal nohy, ne nohy nevzal na ramena, ale stůl vzal na ramena. Pan Sysel použil stůl jako tank, projel skrz celou jídelnu, až ke dveřím. Jenže si ho všiml učitel. Pan učitel se vší silou rozběhl směrem k panu Syslovi, ten už pelášil po schodech z jídelny. Učitel mezitím v jídelně dostal dvě rány kaší a jedné se vyhnul. U východu z jídelny si uvědomil, že pan Sysel přijde do školy i zítra, tak si na něj počká hned u vchodu, aby ho překvapil.

Pan Sysel dopil poslední doušek kafíčka a šel pomáhat paní Syslové na zahradu, okopávat brambory.

Jonáš Prokop 7.A, Ilustrace: Jonáš Prokop

Vážení čtenáři,

už jsme vám psali do úvodního dílu, že náš časopis bude také obsahovat zajímavosti. Do této kategorie mimo jiné zařazujeme i rubriku RETRO. Asi už jste to z názvu pochopili, budeme zde vkládat různé zajímavosti z dob minulých. A jelikož se v dnešním vydání věnujeme Vánocům, dozvíte se tedy, jak se slavily dříve...

Začneme celkově u tradic. Nikdo neví přesně, kdy lidé Vánoce začali slavit, víme ale, že v době pohanských oslav zimního slunovratu (okolo 2.století n.l.) je křesťané začínali slavit jako narození spasitele. Nemůžeme se tedy divit, že během těch dlouhých let vánoční tradice prošly tolika změnami. Přeskočme tedy ty dlouhé roky a vrhněme se na Vánoce od 19. století.

Vánoční stromeček

Pro vánoční stromeček je 19. století velice důležité, protože v té době se rozšířil i mimo dnešní Německo. Jsou zmínky, které udávají, že byl věšen nad štědrovečerní stůl. V 19. století, byl ale pouze VYVEZEN z Německa, první zmínky o něm jsou totiž už z roku 1570! V Čechách nemá tak dlouhou tradici, dokonce až do první světové války měly některé domácnosti pouze ozdobenou jedlovou nebo smrkovou větev. Ve 20. století se tato tradice jako většina moc nelišila od toho, jak ji slavíme dnes. V druhé polovině 20. století byly stromky většinou smrky, bohatší rodiny měli borovice.

Největší živý vánoční strom je ve Styx Valley v Tasmánii, měří 84 metrů.

Vánoční dekorace

Úzce související téma, s tím předchozím. Lidé již dlouho zdobí v tomto čase svá obydlí dekoracemi, které symbolizují něco vánočního. Už v 15. století bylo zaznamenáváno, že v Anglii se každý dům zdobí břečťanem či chvojím. Výzdoba, a sice s velkými změnami, zůstala do dnes. V 20. století začínali lidé být více originální a tak si do výzdoby přidávali spoustu nových věcí. Proto dnes jsou výzdoby obydlí tolik rozmanité. Mezi dekorace patří také aromatické směsi jako například: známé kadidlo, purpura nebo františek. Po druhé světové válce, byly vánoční kolekce na stromek cenově téměř nedosažitelné. Později každému člověku rozdávali kolekce v práci.

Strom života

ru (Brno)

Ať se jakkoliv spletitými cestami stmelila v minulých staletích oslava narození Kristova s prostým zeleným stromkem vánočním, tolik je jisto, že symbolika toho dne nemohla být pro nás přiléhavější a vždy znovu časovější. Staré mýty zimního slunovratu to jen dotvrzují. Člověk našich krajů, do jehož tváře dýchá v zimě již blízkost severu, ale jehož léta prorazují blízkost slunného jihu, je rozpoltěn ve své touze. Severský klid a bezpečná rozlehlost obrovských sídlišť lákají ho stejně jako jižní neklid, rozdmychávaný sluncem, vínem a vřením husté populace.

Jeho touha po zakotvení i po rozpětí do vysněných dálek je marná a přece lákavá, je touha, která se slovy vypovědět nedá a kterou kdyby cítil a myslil, snad nikdo by tak nevyžíval, jako strom.

Ten kotví v zemi nezvratně a neodvolatelně. Každý zásah do spoje s půdou je zásah do samého zdroje životního. Není mu možno vyměnit si místo, vzdát se ho za lepší. Kam zavál osud drobné semínko, tam je mu vzklíčiti a růsti. Půda, toť víc než osud, toť život sám. Je nevyměnitelná jako život. A přece je tolik touhy v rozepnutých ramenech větví, je tolik dychtivosti dosáhnout největší šíře, zachytit největší rozpětí prostoru, že nasytit tuto lačnost po neomezenosti není možno. I kdyby se všechna věkovitá stavba koruny rozpadla do droboulinkých prášků, a kdyby každý z nich se rozvál jinam do dáli, ještě by mizející obláček nebyl tak rozevlátý, jako je touha po šíři, po prostoru, spoutaná do němého vypětí větví. Je to touha po věčnosti, touha, jak ji znali staří písmáci, jak je vlastní i lidem nejpraktičtějším, když ve chvíli náboženského zanícení zapomenou na závazky a starosti dne. Český sedlák, zapuštěný do půdy, ochotný vésti dlouholetý spor o mez nebo o kousek pole a sklánějící hlavu nad Biblí, je nejprostším příkladem oné dvojnosti mysli, která chce kotvit ze živelné vůle a současně se chce odpoutat a rozletět z věčné touhy.

Do takových prvků zapustilo se poselství Ježíšovo, poselství o království, které není z tohoto světa, a jež je vlastní život. Což není život vskutku z jiného světa, není nedotknutý ve svém základním předivu a v pravdě vesmírný ve svém smyslu? K jeho kolébce skloní se v jedinné vesmír, přinášeje mu obětní dary proměn v prvcích i v dějích těles nebeských, které by nemusely proudit zmírem, v jehož znamenku je život možný. Jiné výbušnější děje, jakých je všude — jak vypravují hvězdáři — ve vesmíru dost a dost, mohly navždy potlačit možnost života; nástup jejich prvků, životu nepřátelných, mohl vítečně přerušit rozvoj těch několika prostých, nevzhledných prvků, z nichž náš život prošel nejdůležitější hmotný předpoklad rozvoje duchovního. Že se tak a nejinak spoutalo dění vesmírné, že se pustilo do drah, na jejichž okraji mohla kdysi na naší zemi zapuštět skromné kořínky první vegetace života, aby nakonec v člověku vy-

LIDOVÉ NOVINY

NEDĚLE 24. PROSINCE 1939 RÁNO — LIST NÁRODNÍHO SOURUČENSTVÍ — ROČ. 47. ČÍS. 613. ZA 1 K

Strom života

ru (Brno)

Ať se jakkoliv spletitými cestami stmelila v minulých staletích oslava narození Kristova s prostým zeleným stromkem vánočním, tolik je jisto, že symbolika toho dne nemohla být pro nás přiléhavější a vždy znovu časovější. Staré mýty zimního slunovratu to jen dotvrzují. Člověk našich krajů, do jehož tváře dýchá v zimě již blízkost severu, ale jehož léta prorazují blízkost slunného jihu, je rozpoltěn ve své touze. Severský klid a bezpečná rozlehlost obrovských sídlišť lákají ho stejně jako jižní neklid, rozdmychávaný sluncem, vínem a vřením husté populace.

Jeho touha po zakotvení i po rozpětí do vysněných dálek je marná a přece lákavá, je touha, která se slovy vypovědět nedá a kterou kdyby cítil a myslil, snad nikdo by tak nevyžíval, jako strom.

Ten kotví v zemi nezvratně a neodvolatelně. Každý zásah do spoje s půdou je zásah do samého zdroje životního. Není mu možno vyměnit si místo, vzdát se ho za lepší. Kam zavál osud drobné semínko, tam je mu vzklíčiti a růsti. Půda, toť víc než osud, toť život sám. Je nevyměnitelná jako život. A přece je tolik touhy v rozepnutých ramenech větví, je tolik dychtivosti dosáhnout největší šíře, zachytit největší rozpětí prostoru, že nasytit tuto lačnost po neomezenosti není možno. I kdyby se všechna věkovitá stavba koruny rozpadla do droboulinkých prášků, a kdyby každý z nich se rozvál jinam do dáli, ještě by mizející obláček nebyl tak rozevlátý, jako je touha po šíři, po prostoru, spoutaná do němého vypětí větví. Je to touha po věčnosti, touha, jak ji znali staří písmáci, jak je vlastní i lidem nejpraktičtějším, když ve chvíli náboženského zanícení zapomenou na závazky a starosti dne. Český sedlák, zapuštěný do půdy, ochotný vésti dlouholetý spor o mez nebo o kousek pole a sklánějící hlavu nad Biblí, je nejprostším příkladem oné dvojnosti mysli, která chce kotvit ze živelné vůle a současně se chce odpoutat a rozletět z věčné touhy.

Do takových prvků zapustilo se poselství Ježíšovo, poselství o království, které není z tohoto světa, a jež je vlastní život. Což není život vskutku z jiného světa, není nedotknutý ve svém základním předivu a v pravdě vesmírný ve svém smyslu? K jeho kolébce skloní se v jedinné vesmír, přinášeje mu obětní dary proměn v prvcích i v dějích těles nebeských, které by nemusely proudit zmírem, v jehož znamenku je život možný. Jiné výbušnější děje, jakých je všude — jak vypravují hvězdáři — ve vesmíru dost a dost, mohly navždy potlačit možnost života; nástup jejich prvků, životu nepřátelných, mohl vítečně přerušit rozvoj těch několika prostých, nevzhledných prvků, z nichž náš život prošel nejdůležitější hmotný předpoklad rozvoje duchovního. Že se tak a nejinak spoutalo dění vesmírné, že se pustilo do drah, na jejichž okraji mohla kdysi na naší zemi zapuštět skromné kořínky první vegetace života, aby nakonec v člověku vy-

Dnes poselství státního presidenta

Vedoucí a výbor Národního soručenství ve slyšení na hradě

TNS - Praha 23. prosince

Pan státní president dr. Emil Háchа přijal na pražském hradě jako představitel Národního soručenství vedoucího a výbor Národního soručenství. Pan státní president přijal blahoželání, jež mu bylo jménem vše všech, vašich žen, vašich rodin, tlumočeno. Prohlásil, že na Štědrý den o 20. hodině promluví k celému českému národu. Vy všichni uslyšíte v hrubu vyjádřenou vůli národa jeho blaho ze svých rodinných příjmenců.

Vedoucí a výbor Národního soručenství vděčnýji tento přívlaky: Bratří vedoucí kraje, okresu a místních skupin, činovníci národního jednotek, důvěrníci obvodovi, ubírá a dostavení, všechni činovníci Mládeže Národního soručenství, tlumočte bratrský upřímný pozdrav výboru Národního soručenství všem členům a jejich rodinám. Nadchází Štědrý den. Nechť lepší rodiny a českého člověka, který by v tento den trpěl nouzi a nedostatku, rozdělíte se ve svých pracovních okresích, počítáte zaručenové a pomozte rychle a hmotné pomoci, kde se pomoci dá. Pomozte trpícím a myslete na děti. Dáte vši chni dochovat této bratrské lásky a národní solidarity nosjím rokem a vlastní bezpočetný dar našeho národního života.

Vlasti zdar!

Výbor Národního soručenství

Miliontý odznak Národního soručenství odevzdán

V pátek přijal státní president dr. Emil Hácha na hradě pražském veškeré v Praze dílčí členy výboru Národního soručenství v čele s vedoucím výboru Josefem Nebeským, náměstky Matějkou a Dr. Strachwitzem a generálním tajemníkem Mrazíkem. Přítomen byl ředitelem ministerstva předsedy vlády ministr dr. Havelka a referenti prezidentovy kancelářie.

Vedoucí Nebeský oslovil pana státního presidenta takto:

Pane státní presidente!

Výbor Národního soručenství dovoluje si vám odevzdati v miniatýrech dnech vyrobený miliontý odznak Národního soručenství. Ješí pro nás všechny velkou cti, že vám tento odznak odevzdáváme právě v době, kdy ke konci loňského roku přecházíme práh, ke které jste nás, pane presidente, ve vánočních chvílích pro národ pozvali. Odznak Národního soručenství jest výrazem naší ochrany cesty naleho národa, výrazem naší ochotnosti a pevné vůle udržet, po ze dlouhém generacích před námi. Miliontý odznak Národního soručenství vám odevzdáváme, zdůrazňuje to, co jsme vám vyřešení, v době půl roku svor prací splňovali, a je součásné

Tvoříme dnes vítěhní jedinou rodinu

Pan státní president odpovídá:

»Bratře vedoucí, bratří!

Pocítil jste nyní výmrvímu miliontého odznaku. Přijímám a radostí tento o lnuch, neboť vidím v něm onoho víra, mé touhy odznak. Vidím v něm symbol toho, že my všechni společně a nerozdělně zaručme za to, že udržíme svůj národ naživu, udržíme jeho v ethnickém smyslu, nýbrž se všemi hodnotami kulturními hospodářskými a morálními, jindě národ žije a se schopností vyjádřit svoje po všech cestách střídících národního života. Chtěl bych, aby se a nás vždy vedomi, že odznak Národního soručenství je symbolem odhodlanosti za život národa. Je výrazem přání mysliti vždy na celek národa a dáváním plnění tohoto přání, a aby proto tento odznak byl v době a ve vlastnosti.

Povolal jsem vás v osmdesátých chvílích, kdy se již začínala stabilizovat válečná bouře, k těžkému a odpovědnému úkolu. Vedl mne k tomu velké kus mého, velice obětavé a odpovědné a já myslím, že najdete a vy sledky být spokojeni. Zásluhou vaší práce

O jedno chudé dítě víc...

Jan Drda

Nenidná hvězda jasně modravé záře zdála nad chlevem a pastýři, kteří přišli na okolních pahorcích, spěchali k betlemskému chlévu, aby uzřeli událost, která se stala. Přišel k nim, rozrazujíc a tmavnoucím, anděl jasné tváře a řekl: — Nebojtež se, neboť aj, přinášejí vám radost velikou. —

A zatím co chudí lidé, kteří v tomto dazném údolí mají pořád nic naděje než chleba, a kteří pro tyto zdánlivo nepochopitelné naděje jsou statečnější než sýti a bohatí, ostanovali narození syna tesařova, dívali se udivi obíjené z chlev, zahřeni o teplých látkách zapaní, pozorovali hvězdu a říkali:

— To je nejvíc cenyšlí a poprašku pro jedno chudé dítě. — A když se toto chudé dítě stalo ve svých třiatřicet letech ústím pouhou nepodlinim, radostí se solidní občané, že přesvědčí obecný lid o prospěšnosti evekce nad tím tesařským bratrem, a co si vymyslil, pravdu. Hoch z Betlema byl v Jerusalemě ukřižován, umřel, a pohřbení farizeů byla konečně jedinou jistotu, že mi i nejchudšího tesáka v kráse. Chudým lidem nebude mít hlavu nevyplnění pracovitmi a podmínou nouzíkou, že lés vlastní pátí králoství boží. Ale chudí lidé jsou svým podmínám zdánlivým bídnoty a protože jejich žaludek je náhodný přečíslením tak, aby zaplnil paprsky ducha a srdce, učinili ze mého nikdy a tesáře nekřesťanější podobenství nad ve nekřesťanství spravedlivost.

A jako se nikdy nikoma na světě nepodaří, proč lidem naděje, jako se nepodaří znaiti o Chudičnému cíl pro pouzi, pro něci neuvědomělé čistoty a krásy, tak už ten obraz chudého dítěte z chlévu, spníčka, tohoť prvního společníka bolo tajná zvěsta, kotrčku nejchudší lidské bídy, pádu a lidem od staletí k staletí a ať takřkoli bude nosaciovat svou formu, ať do konce lidských dnů neodlisne a neopřechá. Malé přeciny mírají velké následky, jak říká moudrosloví. Přeřina tak malá, jako jedno chudé dítě, měla následek nevěsitě: rozdílla o duchovním mínění lidstva mu od světa, dobro od zla, a svým lidským konáním prozvedla o oblasti ducha to, co starý Pan věnil z hmotným světem na samém začátku, hojně při tom užívaje své všemohoucnosti. A tak ono — Radujme se, — které přidávají kolebici na našem prahu za slova zvěstování, že se narodil Kristus Pan, není opravdu hříší, je pohlíbou nad jiné národ a odnaděnému. Ať už jsme tvrdoši, radujme se, že nad lidstvem visí duchovní náhu, tvrdé nesky nechanou, jejichž ruiečka plouzá ukáže, v kom a v čem je přenaha lidstva nad zlem a v kom a v čem zla nad dobrem.

I věčnost Narození Páně, o celém světě tak nepopratelná, není v dvoutisíciletém

Dvě francouzské stihačky sestřeleny

Výzvědné lety pokračují

VÁNOČNÍ POHLED Z OKNA

Ivan Blatný

Z chlévek je nálže vír a z vinu kráčí žena. Legenda, vítr, sen, co bys však bez ní byl; bez bonbónů vánočky, jež snoupá okřídlena, bez zvuků dalekých a tichých kampanil.

Kampanil (slyšíš zvon)?, těch osamělých věží, které ční nad krajem, kde všude leží sníh. Kde všude leží sníh a sníh ještě sněží.

Lidové noviny 24.prosince 1939

Shrnutí: Vánoce se skrz stoletími měnily, ale vždy byly krásné a kouzelné. Dalo mi velkou práci najít to nejdůležitější z 19.-20. století co se za tu dobu na Vánocích měnilo. Doufám, že se vám dnešní Retro líbilo a ŠŤASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE.

Max Dolejší 7.B

Zdroje obrázků:

https://cs.wikipedia.org/wiki/V%C3%A1noce_b%C4%9Bhem_historie#/media/File:Grandpa%27s_visit_Christmas_morning.jpg

http://www.digitalniknihovna.cz/mzk/view/uuid:c4a8d890-53ec-11dd-9bd3-000d60

Celá tělocvična se smíchy otřásala v základech

Ve čtvrtek 14. prosince naši školu navštívili dva divadelníci z Hradce Králové. Přijeli nám přiblížit literaturu 20. století. Vše odstartoval Jan Werich a Jiří Voskovec z Osvobozeného divadla. Následovala ukázka sci-fi: Válka s mloky, kterou napsal Karel Čapek. Povzbudil nás suchý vtip z divadla Semafor od dvojice Jiří Suchý a Jiří Šlitr. Největší úspěch, ale pravděpodobně sklidila hra Ztracená třídnice, která pochází z divadla Járy Cimrmana. „Blbeček, debil," to znělo z úst obou účinkujících a obecenstvo na tribuně se mohlo potrhat smíchy. Úplnou korunu tomu dodala uklízečka Melicharová se svými rumba koulemi, ale to nebylo zdaleka vše, prošli jsme také kurzem „balení holek" s písní Waldemara Matušky: Terezo. Poslechli jsme si písně zakázané komunistickou cenzurou. Ty vám třeba někdy přiblížíme v našem RETRU. Podělte se s námi o vaše zážitky, pište nám na náš e-mail.

Jonáš Prokop 7.A

Vaše strana

Napište nám…

Máte nějaké dotazy? Chcete sem také nějak přispět? Chcete se přidat k našemu týmu? Napište nám váš článek na naši e-mailovou adresu:

pavucina- skolnicasopis@email.cz

Vydala:

ZŠ Osvobození 1881, Pelhřimov

Redakce: Veronika Kršková, Jonáš Prokop, Nikola Beranová, Max Dolejší, Natálie Vítková

Odborný dohled: Mgr. Radka Pospíchalová